

17. dan Drugo videnje nebeške Gospe

MOLITE ROŽNI VENEC

V sredo, 13. junija 1917, so v Fatimi praznovali god župnijskega zavetnika, sv. Antona Padovanskega. V času prikazovanja je v kraju potekalo veliko slavlje. Tudi družini pastirčkov sta se odpravili tja, čeprav je Jacinta prejšnji dan povabila očeta in mater, naj ju raje pospremita v Irijsko globel, kjer se bo prikazala Marija. Mati Olimpija, ki je dvomila o prikazovanjih in hkrati vedela, kako rada ima Jacinta slavlja, je vprašala: „Ne bi šla raje na slavlje?“ Jacinta je odgovorila: „Ne, naša Gospa je lepša. Jaz pojdem v Irijsko globel z Lucijo in Frančiškom. Če bo naša Gospa rekla, naj gremo na praznovanje Sv. Antona, bomo pa šli.“ Na kraju videnja se je tisti dan zbralo okoli petdeset ljudi. Pastirčki so poklekli pred črniko in začeli moliti rožni venec. Po molitvi so otroci znova videli odsev luči, podoben blisku, ki se jim je bližal. Takoj zatem so nad črniko zagledali Gospo, ki je bila prav tako lepa kot v maju. Lucija jo je vprašala: „Kaj hočete od mene?“ Gospa, ki sta jo tudi tokrat slišali le Jacinta in Lucija, je odgovorila: „Hočem, da pridete sem 13. dan prihodnjega meseca; da molite rožni venec vsak dan in da se naučite brati. Potem bom povedala, kaj hočem.“ Lucija je rekla: „Hotela sem Vas prositi, da bi nas vzeli v nebesa.“ „Da, Jacinto in Frančiška bom vzela kmalu. Ti pa ostaneš tu še nekaj časa. Jezus hoče s tvojim sodelovanjem doseči, da me bodo ljudje spoznali in ljubili. Na svetu hoče vpeljati pobožnost do mojega brezmadežnega Srca. Tistemu, ki se je bo oklenil, obljubim zveličanje in te duše bo Bog ljubil kakor cvetlice, s katerimi krasim njegov prestol.“ „Bom ostala tu sama?!“ je žalostno vprašala Lucija. „Ne, hčerka. Ali hudo trpiš? Ne izgublaj poguma! Jaz te ne bom nikoli zapustila. Moje brezmadežno Srce bo tvoje pribežališče in pot, ki te bo vodila k Bogu.“ Po teh besedah je nebeška Gospa razprostrla roke in otroke obsijala s svetlobo. Čutili so, kot bi bili potopljeni v Boga. Zdelo se je, kakor da sta Frančišek in Jacinta v svetlobi, ki se je dvigala proti nebu, Lucija pa v svetlobi, ki se je razlivala na zemljo. Otroci so opazili, da na Gospejini desni dlani leži srce prebodeno s trni. Razumeli so, da je to Marijino brezmadežno srce, prebodeno z grehi človeštva. Gospa je nato počasi izginila v nebo. Ljudje, ki so bili zbrani okoli pastirčkov, Gospe niso ne videli ne slišali. Opazili pa so nekatere druge nadnaravne pojave. Nad črniko se je pojavil gost oblak dima. Ob koncu videnja se je začel dvigati visoko proti vzhodu, dokler ni na jasnem nebu popolnoma izginil. Po videnju so bile zgornje veje črnike priklonjene proti vzhodu, kakor da bi jih bila Marijina obleka nagnila v to smer. Ljudje so bili zadovoljni in so verjeli vsemu, kar so trdili pastirčki. Iz črnike so začeli trgati vejice. Zadržali so se pri drevesu in molili.

Nebeška Gospa je pastirčkom priporočila naj vsak dan molijo rožni venec in jim zagotovila, da bo vedno z njimi. Lucija je pozneje povedala: „Zaradi te obljube sem se počutila okrepčana in polna zaupanja, da me Gospa nikoli ne bo pustila same. Vodila me bo in spremljala moje korake na življenjski poti, kamor me bo Bog hotel pripeljati. Prepustila sem se njegovim očetovskim rokam in njeni materinski skrbi.“ Molitev rožnega venca naj pomaga tudi tebi, da se boš zaupljivo prepustil Marijinemu varstvu.

NALOGA: V družini se pogovorite o skrivnostih veselega dela rožnega venca in zmolite desetko.